

מ"ת 5809/12/19 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר קולינקו

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

מ"ת 5809-12-19 מדינת ישראל נ' קולינקו

בפני	כב' השופטת ליאת שמיר הירש
המשיבה	מדינת ישראל
נגד	
המבקש	אלכסנדר קולינקו

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בתנאים המגבילים שהוטלו על המבקש ביום 15.12.2019.

בקשת המעצר הוגשה יחד עם כתב אישום המייחס למבקש עבירות של נהיגה בשכרות וגרימת תאונה.

בדיון שהתקיים בבקשת המעצר, ביום 15.12.19, הודיעו הצדדים על הסכמתם לשחרור המבקש בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית מלא, פסילה עד לתום ההליכים, חתימה על ערבות עצמית וערבויות צד ג'.

ביום ה' 16.2.20 ניתנה הסכמת התביעה להקל בתנאי מעצר הבית של המבקש כך שהמבקש יוכל לשהות במעצר בית לילי בלבד.

ביום ה' 15.10.20 הגיש ב"כ המבקש בקשה זו לעיון חוזר בתנאי השחרור, וביקש לבטל את מעצר הבית ופסילת הרישיון עד לתום ההליכים, זאת בשל חלוף הזמן ושינוי בנסיבות האישיות של המבקש, אשר נפרד מאשתו.

בדיון שהתקיים ביום 27.12.20 נתנה המשיבה הסכמתה לביטול מעצר הבית אך התנגדה לביטול פסילת הרישיון, בשל המסוכנות הנשקפת מהמבקש בהתייחס לעברות אותן ביצע ולעברו. מכאן הבקשה.

טענות הצדדים

ב"כ המבקש סמך בקשתו בעובדה כי חלף זמן רב בו שוהה המבקש בתנאים מגבילים, אותם לא הפר עד כה, ובשינוי

נסיבותיו האישיות של מבקש.

עוד טען כי התיק העיקרי קבוע להקראה למועד שיחול בעוד חודשיים ויתכן כי ימשך זמן רב.

ב"כ המבקש הפנה למסמכים רפואיים המעידים כי בנו של המבקש הנו ילד בעל צרכים מיוחדים אשר זקוק לתמיכתו וטען כי בשל העובדה שיחסיו של המבקש ואשתו עלו על שרטון, עליו להסיע את בנו לבדיקות ולאסוף אותו מבית אימו.

בהתחשב באלו ביקש לשכנע כי יש הצדקה לבטל את תנאיו המגבילים של המבקש כמו גם את פסילת רישיונו.

מנגד, הפנתה ב"כ המשיבה לנסיבות החמורות של ביצוע העבירה, לפיהן נהג המבקש כבגופו אלוהול בריכוז המגיע לכדי 927 מק"ג, באופן רשלני ומוסכן, סטה מנתיב הנסיעה עלה על מפרדה בנויה, התנגש בעץ ופגע ובארבעה כלי רכב.

עוד הפנתה ב"כ המשיבה לעברו המכביד של המבקש לפיו, עומדות לחובתו שתי הרשעות קודמות בגין עבירות דומות האחד בגין גרימת תאונת דרכים ושכרות בה הורשע בשנת 2015 והשנייה עניינה נהיגה תחת השפעת אלוהול משנת 2009.

בשל אלו ביקשה להותיר את פסילת רישיונו של הנאשם עד לתום ההליכים.

דין והכרעה

אין מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה.

אשר למסוכנות

השאלה העומדת בפתחו של מותב זה הנה האם יש מקום לבטל את פסילת הרישיון שהוטלה על המבקש במסגרת תנאי שחרורו ביום ה- 15.12.19.

הלכה פסוקה של ביהמ"ש העליון הנה כי במקרים בהם נפסל רישיון הנהיגה על פי סעיף 47

לפקודת התעבורה, יבחן בית המשפט שאלת מסוכנותו של המבקש, על ידי בדיקת שני מקורות:

א. התנהגות המבקש במקרה הנדון בגינו נפסל הרישיון.

ב. הרשעותיו הקודמות של המבקש.

(ראה בעניין זה ב"ש 513/88 מדינת ישראל נ' רז גוליו)

בעניינו, מדובר בנסיבות ביצוע עבירה המעידות על חומרה ומסוכנות למשתמשי הדרך, המבקש נמצא נוהג שיכור ברף גבוה מאוד ואם לא די בכך, שכרותו הובילה לתאונה בה סטה רכבו מנתיב הנסיעה, עלה על אי תנועה בנוי, התנגש בעף וארבע כלי רכב. רק בנס הסתיים האירוע ללא נפגעים בנפש.

ברע"פ 2829/13 מור מוריאל נ' מדינת ישראל, אמר כב' הש' שהם:

"לגופו של עניין, מן הראוי לחזור על דברים שנאמרו על ידי לא אחת, כי נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחונו. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים - תהא רמת האלכוהול בדמם, אשר תהא (ראו, לעניין זה, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל (6.2.2013); רע"פ 3343/04 נפתלי נ' מדינת ישראל (16.5.2004)). אשר על כן, לא בכדי בחר המחוקק להגביל את שיקול דעתו של בית המשפט, בקבעו בסעיף 39א לפקודת התעבורה עונש פסילה מינימלי, בגין הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות".

בעצם, במקרה זה, התממש הסיכון הטמון בנהיגה בשכרות ובשל השפעת אלכוהול גרם המבקש לתאונה.

המבקש נוהג משנת 2001, לחובתו 11 הרשעות, בניהן 2 בעברות דומות, האחת בנסיבות דומות של נהיגה בשכרות וגרימת תאונה משנת 2015.

עברו של המבקש מעיד כי המבקש לא למד הלקח שבעשיו ולא הפנים הסיכון שבהתנהגותו.

יחד עם זאת, ניתן לומר כי יש בתקופה הממושכת, משך שנה, בה שהה המבקש בתנאים מגבילים, בהם תנאי מעצר בית מלא, כדי להוות גורם מחנך ומרתיע עבור המבקש והראיה לכך הנה העובדה שלא נרשמו הפרות כלשהן בקיום התנאים על אף הזמן הרב שבו שוהה המבקש בתנאים כאמור.

ברי, כי נכון לעת הגשת כתב האישום הבקשה העידו מעשיו של המבקש על מסוכנותו הרבה, אולם, עמידתו האיתנה בשמירה על קיום התנאים המגבילים יש בה כדי להעיד שהמסוכנות הנשקפת מהמבקש כיום פחתה.

ברע"פ 8860/12 קוטלאייר נגד מדינת ישראל, עמד כבוד השופט שהם על כך שזו הדרך להשגת התכלית לשמירה על שלום הציבור:

"הנה-כי-כן, מדובר בתכלית חשובה מן המעלה הראשונה - היינו, שמירה על חיי אדם ושלום הציבור, ונראה כי הדרך להשיג תכלית זו מחייבת תגובה מהירה ומצננת, באמצעות פסילתו הזמנית של נהג מלנהוג ברכב, וזאת לנוכח הסיכונים הממשיים לשלומם ולביטחונם של המשתמשים בדרך, שלצערנו, אך הולכים וגדלים".

בשאלת המשך פסילתו של המבקש יש להביא בחשבון את הוראות סעיף 50 (ב) לפקודת התעבורה ואת הלכת בית

המשפט העליון כפי שנקבעה **בבש"פ 8514/05 אבו צעלוק נגד מדינת ישראל**, שם קבע בית המשפט העליון (מפי כבוד הנשיאה חיות) כי באיזון שבין האינטרס של שמירה על שלום הציבור ובין זכותו של הנאשם שלא להיענש טרם הורשע, מוצדקת קצבת תקופת הפסילה.

בית המשפט העליון הפנה להוראות סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה, לפיו בחלוף תקופה בת 6 חודשים מרגע הפסילה על פי הוראות סעיף 47 לפקודה, ובטרם ניתן פסק דין, בטלה הפסילה.

(ראה גם הלכת בית המשפט העליון בבש"פ 7647/00 חינויאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4), 812)

מכל אלו בהביאי בחשבון האיזון שבין מכלול השיקולים, ובין היתר, התקופה הארוכה בה שוהה המבקש בפסילה, משך שנה, נסיבות ביצוע העבירה ועברו המכביד של המבקש, הוראות סעיף 50 (ב) לפקודת התעבורה כמו גם הלכת בית משפט העליון בנושא קצבת הפסילה, קצב התקדמות ההליך העיקרי ונסיבותיו האישיות של המבקש כפי שהוצגו בדיון, שוכנעתי כי יש לקצוב הפסילה שהוטלה על המבקש כך שתעמוד על תקופה בת 15 חודשים.

סיכום

מכל האמור לעיל, אני מורה על קצבת הפסילה שהוטלה על המבקש ביום ה- 19.12.19 למשך 15 חודשים.

רישיונו של המבקש יושב לו בתום התקופה אלא אם תעתור המשיבה להמשך הפסילה הקצובה בהתאם להוראות החוק.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"א, 04 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

ליאת שמיר הירש, שופטת